

силенъ закрильникъ на българската народностъ и, слѣдователно, помагалъ е на мнозина българи срѣщу турските произволи. Освѣнъ това, той билъ ученолюбивъ и набоженъ човѣкъ, — твърдѣ много се грижелъ за добрата наредба на черквата и за училищата. Майка^му — на Нанча — не била грамотна, но разумна, набожна и твърдѣ силно и нѣжно е обичала чедата си: Нанча, Илия и една дъщеря — Славна.

Нанчовиятъ баща, като ученолюбивъ, пожелалъ да изучи сина си, до колкото е било това възможно тогава. Заради това, той най-първо го далъ въ българското училище, гдѣто се прѣподавало черковно-славянски, а послѣ го прѣдалъ въ гръцкото училище, достъпно само за богатитѣ, защото трѣбвало да се плаща доста скъпо. Въ гръцкото училище, дѣто Поповичъ е училъ и Херодата, и Омира, и Аристотеля и пр., той е слѣдвалъ нѣколко години. Както въ българското, тѣй и въ гръцкото училище Поповичъ е билъ единъ отъ най-пъргавитѣ, най-буднитѣ и най-прилежнитѣ ученици и много добрѣ усвоилъ гръцкия езикъ. Слѣдъ свършване на учението си, баща му, вмѣсто да го прибере при себе си и го направи кожухаръ, далъ го при тогавашния първъ търговецъ — манифактурджия — въ Шуменъ, Хараланъ чорбаджи, да изпече тол занаятъ. Слѣдъ двѣ-три години Поповичъ се въздигналъ до тамъ, щото самъ започналъ да упражнява тая търговия. За капиталъ му послужили неговитѣ спестени пари, а най-главно сумата отъ 6000, гроша отпусната отъ баща му за цѣлѣта. Като младъ, личенъ, способенъ, трудолюбивъ и сладкодуменъ, Поповичъ за кратко врѣме прѣвлѣкълъ твърдѣ много купувачи българи и турци първенци. Работата му тръгнала твърдѣ успѣшно, той почналъ да докарва стоки направо отъ Цариградъ. Младиятъ Поповичъ билъ тогава единъ отъ първитѣ въ Шуменъ търговци, който държалъ диплография — рѣдко нѣщо между търговцитѣ по ония врѣ-